

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש

פרשת וישלח

989 הגיליון השבועי לכל יהודי

ט"ו בכסלו התשס"ו

(16.12.05)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד – המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונב

יש חדש

התוועדויות חג-הגאולה

ביום שני בערב ייפתחו ההתוועדויות החסידיות המסורתיות לרגל י"ט בכסלו, חג הגאולה של רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל ה'תניא' והשולחן-ערוך, ממאסרו לפני מאתיים ושבע שנים. התוועדויות וכינוסים ייערכו א"ה על-ידי בתי-חב"ד ובתרי-כנסת חב"ד ברחבי הארץ והעולם, והציבור מוזמן.

החגיגה המרכזית

ועד כפר-חב"ד מזמין את הציבור הרחב להתוועדות המרכזית הגדולה, שתהיה א"ה ביום שלישי בערב, בבית-הכנסת 'בית-מנחם' בכפר-חב"ד, בהשתתפות גדולי הרבנים ואישי-ציבור נכבדים. הציבור מוזמן להתבסס מאור החסידות ולהשתתף בשמחה חסידית אמיתית.

התוועדות בירושלים

במוצאי שבת ז, פרשת וישלח, תהיה א"ה התוועדות מרכזית גדולה באולמי גוטניק בירושלים (רח' בית-הדפוס 11, גבעת-שאלו), לרגל חג-הגאולה. ההתוועדות, המאורגנת על-ידי כולל חב"ד, תיפתח בשעה 7:30, וישתתפו בה גדולי הרבנים והמשפיעים.

חוברת שי

המשתתפים בהתוועדויות חג-הגאולה ברחבי הארץ יקבלו חוברת שי מיוחדת שיצאה-לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד. החוברת, **לגלות את האור הפנימי** שמה, מגישה את סיפור המאסר והגאולה, לצד מסמכים מתיק החקירה המקורי, מספרת על בעל התניא, ומציגה את ייחודו של ספר התניא ואת משמעותו של אור החסידות.

זמני השבוע

ירושלים ת"א	חיפה באר-שבע	אילת מירוק
4:02	4:05	4:16
4:24	4:20	4:11
5:18	5:19	5:17
5:23	5:21	5:15
פקס: 03-9606169		
אינטרנט: www.chabad.org.il		
דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il		

נדפס בדפוס יד-החמישה כפר-חב"ד, טל' 03-9600280
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות
נא לשמור על קדושת הגיליון

מה היה הבעש"ט עושה

לו היה הבעש"ט חי בימינו, היה עושה בדיוק את מה שעשה בימיו: הוא היה מרעיף אהבה על היהודים הפשוטים, ה'תינוקות שנשבו', ומפיח רוח-חיים רעננה בלב שומרי התורה והמצוות

אלא שכל זה אינו שאלות היפותטיות וניסיון לשער מה היה עושה הבעש"ט אילו היה חי עמנו. הבעש"ט אכן עושה זאת כאן ועכשיו, שכן אור החסידות שגילה מאיר עלינו בכל עוצמתו, ולא נותר לנו אלא לפתוח את הספרים ולשאוב מלוא חופניים מהמעיינות הזכים.

יתרה מזו: בימינו אנו נהנים לא רק מאורו של הבעש"ט, אלא גם מאורם של תלמידיו וממלאי-מקומו. תורת החסידות נתגלתה בממדים עצומים בדורות שלאחר מכן, הוסברה והורחבה, וכיום היא נגישה לכל אחד ואחת. אם בימי הבעש"ט היה האדם נדרש בכל-זאת להיות בעל ידע תורני ורמה רוחנית נאותה כדי לקלוט את אור החסידות, מכיוון שרעיונות החסידות שגילה הבעש"ט היו מתומצתים ונקודתיים – בימינו החסידות מוגשת לכול, במאות ספרים, בכל הרמות.

חג לכולנו

רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא והשולחן-ערוך, מסר את נפשו כדי לגלות את אור החסידות. כאשר שוחרר ממאסרו אמר שישב בכלא חמישים ושלושה ימים כנגד נג פרקי ספר התניא שכתב. הוא ידע שיהיו קטרוגים, בעולמות העליונים ובתחתונים, על גילוי אור גדול כל-כך, ובכל-זאת מסר את נפשו, מכיוון שידע עד כמה האור הזה חיוני בעבורנו. בזכות מסירות-נפשו קיבלנו את המתנה המופלאה של אור החסידות.

חג-הגאולה י"ט בכסלו אינו חגו של בעל התניא בלבד, אלא זה חג לכל יהודי שנהנה מאורה של החסידות. בזכות היום הוסרו המגבלות שעיקבו את התפשטותה של החסידות, והיא הגיעה לכל תפוצות ישראל ונעשתה חלק בלתי-נפרד מעולמו הרוחני של כל יהודי. על-כן הבה נשמח ביום הזה, נודה לה' על טובו, ונאחל איש לרעהו כמנהג חסידים:

לו היה רבי ישראל בעל-שם-טוב חי בימינו, מה היה עושה? קל להשיב על השאלה הזאת, משום שיש קווי-דמיון רבים בין ימיו לימינו אלה. בימיו שרר קיטוב חריף בין חלקי העם. מצד אחד עמדו תלמידי-חכמים ולומדי תורה, ומהצד השני המוני יהודים פשוטים שנתרחקו מחיי יהדות. הייתה מתיחות גדולה בין הקבוצות, וכמעט לא היה ביניהן שיג-ושיח. נשמע מוכר?

ציבור שומרי התורה והמצוות, בדורו של הבעש"ט, אף ששקד על לימוד התורה, לקה בבעיה של יובש רוחני. היו חסרות לו השמחה, ההתלהבות, הדבקות שאליה מגיעים על-ידי תפילה. במונח זה הביא הבעש"ט לשומרי התורה והמצוות בשורה רוחנית בעלת חשיבות לא-פחותה מזו שהביא ליהודים הפשוטים – הוא גילה להם את האור הפנימי של התורה, את פנימיות התורה. האם תופעה זו של יובש רוחני, שגרה ועבודת ה' כמצוות אנשים מלומדה אינה מצויה בתוכנו בימים האלה?

הבעש"ט כאן

לו היה הבעש"ט חי בימינו, היה עושה בדיוק את מה שעשה בימיו. הוא היה מרעיף אהבה על היהודים הפשוטים, ה'תינוקות שנשבו', שנתרחקו משום-מה מאורה של היהדות. הוא היה מקרבם אליו, מגלה להם שגם הם יכולים להיות קרובים אל ה' ותורתו, ומעורר את הנקודה היהודית הפנימית הטמונה בהם.

ליהודים שומרי התורה והמצוות, שתורתם ומצוותיהם נעשו שגרה יום-יומית נטולת חיות, היה הבעש"ט מביא את אור החסידות, שהייתה מפיחה בהם רוח-חיים חדשה. הם היו מתמלאים שמחה, חיות, התלהבות. פתאום היו חשים את האושר שבעבודת ה'. כל תפילה, כל שורה בתורה וכל מצווה, היו מקבלות טעם חדש ורענן.

חג שמח, לשנה טובה בלימוד החסידות ובדרכי החסידות תיכתבו ותיחממו

ירידה לצורך בירור

ניצוצות הקדושה שבו. דרך שנייה, שירדים אל המתברר ומתלבשים בלבושיו, ומתוך ההתעסקות עמו, מלמטה, הופכים את הרע לטוב. בבירור זה יש מעלה, שהוא בא מצד המתברר עצמו.

ירידה והתלבשות

השפלתו של יעקב כלפי עשיו מבטאת את דרך-הפעולה השנייה. יעקב שאף לברר את עשיו לא רק על-ידי גילוי אור מלמעלה, אלא שהוא-עצמו, מלמטה, יודה שעליו לעבוד את יעקב. לכן השפיל את עצמו, ירד מדרגתו והתלבש בלבושיו של עשיו, ודווקא על-ידי זה גרם לעשיו להודות בברכות שקיבל יעקב מיצחק, באמרו "יהי לך אשר לך".

בפעולתו זו הצליח יעקב לברר את עשיו ולקבל את האורות העליונים הנובעים משורשו של עשיו. בירור זה יגיע לשלמות בזמן הגאולה, כפי שאמר יעקב: "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה" – בקיום הייעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו, והייתה לה' המלוכה".

(לקוטי שיחות כרך טו, עמ' 294)

לרצון האלוקי, ולא היה מקום אצלם לעניין של רע או חטא. על-כן גם השפלה זו של יעקב כלפי עשיו, אף שנענש עליה, לא הייתה בגדר חטא במובנו הפשוט.

ההוכחה לכך היא מהעובדה שהתנהגותו זו של יעקב כלפי עשיו משמשת דפוס התנהגות שעלינו להתנהג על-פיו במצבים דומים. חז"ל לומדים מהתנהגותו זו של יעקב ש"מחניפים לרשעים בעולם הזה מפני דרכי שלום". אילו זו הייתה פעולה לא-רצויה וחטא חלילה של יעקב, לא היינו יכולים ללמוד ממנה.

שורש עליון

תורת החסידות מסבירה, ששורשו של עשיו גבוה משורשו של יעקב, וכאשר יעקב מברר את עשיו, מאיר ביעקב האור העליון משורשו של עשיו. לכן שלח יעקב מלאכים אל עשיו ואמר לו "אדוני", וכינה את עצמו "עבדך", שכל זה היה מכוון כלפי שורשו של עשיו.

בעבודת הבירורים יש בכללות שתי דרכים: האחת, שמאירים מלמעלה אור גדול ונעלה של קדושה, הדוחה את הרע ומושך אליו את

גישתו של יעקב עם עשיו אחיו הייתה משופעת בביטויי הכנעה מצד יעקב. פעמים רבות כינה את עשיו "אדוני" ואת עצמו "עבדך". שלח לו דורון ואף השתחוה לפניו שבע פעמים. מדוע השפיל את עצמו לפני עשיו, בשעה שאימו קיבלה בנבואה עוד קודם לידתם כי עשיו יעבוד את יעקב ("ורב יעבוד צעיר"), ויעקב אף קיבל מאביו את הברכה "הוזה גביר לאחיק"?

בפשטות אפשר להסביר זאת בכך שיעקב חשש "שמא... נתלכלכתי בחטא". הלוא בגלל החשש הזה התפלל לקב"ה "הצילנינא מיד אחי, מיד עשיו, כי ירא אנוכי אותך". אבל הסבר זה אינו חלק, שכן הנבואה והברכה "הוזה גביר לאחיק" לא הותנו בדבר, ומדוע עשה יעקב פעולה הפוכה עד כדי כך שקרא לעשיו "אדוני" ולעצמו "עבדך"?

לא חטא

במדרש נאמר שיעקב אכן נענש בגלל התנהגותו זו כלפי עשיו. אולם ברור שאין לראות בכך עניין של חטא חלילה. האבות הקדושים היו בטלים לחלוטין כל ימיהם

מן המעייין

נושא השבוע: ספר התניא

אמרת השבוע

שעון אלוקי

פעם אחת נכנס יהודי אל רבי שניאור-זלמן מלאדי, ובמהלך השיחה היה הרבי צריך לצאת מהחדר. בתוך כך ראה האיש שעון על השולחן, שמחוגיו הורו על שעה אחרת מזו שעליה הורו מחוגי שעונו-שלו. לקח האיש את השעון של הרבי וכיוון את מחוגיו על-פי שעונו-שלו.

כשחזר הרבי העיף מבט בשעון ושאל את האיש: "האם נגעת בשעון?". השיב האיש: "השעון לא היה מכוון, וכיוונתי אותו לשעה הנכונה". אמר לו הרבי: "ומניין לך ששעונך הוא הנכון?". נענה האיש: "שעוני מדויק ביותר, אינו מקדים ואינו מאחר אפילו דקה".

אמר לו הרבי: "דע לך כי שעוני מכוון על-פי צירופי השמות של שם הוי' ושם אלוקים, שמתחלפים בכל שעה, וזו השעה הנכונה והמדויקת ביותר".

חסידות חב"ד. לא רק שכל פתגם ופתגם בו מדויק ומכוון, אלא אפילו כל מילה ומילה מדויקת, בחסר ויתר. רבותינו הקדושים, חסידים הראשונים וזקני החסידים שבכל דור ודור, התייחסו לספר התניא באותה הדרת-קודש שמתייחסים לחומש.

(רשימות הרי"צ מליובאוויטש)

לומדים להתחיל

ספר התניא (החלק הראשון, לקוטי אמרים) מתחיל באות ת (תניא) ומסתיים באות א (במ"א). ללמדנו, כי קודם שלומדים תניא מחזיק האדם את עצמו לשלם, אבל לאחר שגמר ללמוד את התניא הוא נוכח כי הוא עדיין עומד ב-א'.

(לקוטי סיפורים)

חובה ללמוד וללמד

אדם צריך ללמוד תניא בעצמו וכן ללמד לאחרים. לימוד פנימיות התורה, שנתגלתה בתורת החסידות, הוא חובת הגוף. לימוד זה נוגע לא רק לידיעת עוד עניין בתורה, אלא הוא נותן חיזוק בקיום המצוות ובלימוד הנגלה.

(הרבי מליובאוויטש)

השקיע את עצמו

בכתיבת התניא השקיע אדמו"ר הזקן את עצמו והכניס את כל-כולו בספר. כאשר לומדים תניא צריכים לדעת שלומדים ומתדברים עם הרבי עצמו.

(תורת שלום)

לא זו בלעדיו

רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב לא היה הולך ארבע אמות בלא שיהיה עמו ספר התניא. גם ביציאה קלה מביתו לחצר היה ספר התניא עמו.

כמו חומש

הרבי הרי"צ מליובאוויטש סיפר: כשהחל אבי ללמוד עמי את ספר התניא אמר לי: התניא הוא כמו החומש. כל ישראל, מהגדול שבגאונים ועד הקטן שבקטנים, לומדים חומש. כל אחד ואחד יודע את מה שהוא יודע, לפי ערכו, ועם זה אין איש יודע מאומה. כל הגדול יותר, יודע יותר את הפלאת המושג.

כל מילה מדויקת

ספר התניא הוא ספר-התורה שבכתב בתורת

מעגל שנסגר

"רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום" — בפסוק זה מתהלים פתח הרבי הזקן מאלכסנדר את סיפורו על המגיד ממזריטש:

בין ה'יושבים' אצל המגיד היה אברך תלמיד-חכם, ר' עזריאל שמו, שקיים "הגית בו יומם ולילה". ר' עזריאל נשא-חן בעיני חבריו ומכריז וגם המגיד חיבבו.

זמן רב התפרנסה משפחתו, בדוחק, מעבודות מזדמנות שעשתה אשתו, אך ברבות הימים התרחבה המשפחה, הילדים גדלו והקומץ לא השביע עוד את הארי. דחקה האישה בעלה למצוא עבודה כלשהי. סיפר זאת ר' עזריאל לרבו. "מדי שבוע תקבל ממני הקצבה קבועה, וכך תוכל להוסיף ולהקדיש את כל-כולך לתורה ולעבודה", אמר לו המגיד.

חלף זמן, וההקצבה הקבועה לא סיפקה עוד את צורכי ביתו של ר' עזריאל. האישה שבה ותבעה ממנו לצאת לעבוד. לאחר שסיפר זאת למגיד, העלה המגיד את גובה ההקצבה השבועית.

ר' עזריאל קנה שקט מאשתו לפרק-זמן נוסף. כאשר חזרה האישה לתבוע ממנו כי יעזוב את בית-המדרש ויצא לעבודה, פנה אל רבו לשאול בעצתו. הגיש לו המגיד סכום כסף. "קנה בזה עדשים ותנן לאשתך, שתמכרן בשוק", יעץ לו.

עשה ר' עזריאל כדברי רבו. למחרת, בשעה שעמדה האישה בשוק עם קערת העדשים, עברה במקום כרכרת הגרף של מזריטש. מתוכה יצאה אשת הגרף וקנתה מידי האישה את כל העדשים.

"האינך מוכרת דבר מלבד עדשים!?", תהתה אשת הגרף. "אין בידי כסף ליותר מזה", ענתה לה המוכרת, בעיניים מושפלות. הושיטה אשת הגרף למוכרת העדשים חופן מטבעות. "קחי ועמדי על רגלייך".

בכסף שקיבלה קנתה האישה מצרכים בסיטונות, ומכרה אותם בשוק. אט-אט אט התרחבה פעילותה המסחרית עד שפתחה חנות קטנה. המזל האיר לה פנים והחנות הקטנה גדלה והייתה לחנות גדולה, שבה נמכרו מוצרי מזון וצורכי בית.

עם התרחבות החנות הפצירה האישה בעלה להטות שכם ולסייע לה בניהול העסק. "הקדיש לי רק כמה שעות ביום", ביקשה מבעלה.

התקשה ר' עזריאל לעמוד בהפצרות

הצלחה פי אלף

הוא עמל כל היום כדי להביא לחם לביתו. כשהוא כבר מסיים את יום עבודתו ונהנה ממעט זמן פנוי, הוא שואף להקדישו ללימוד התורה. ואז הוא שומע שמוטלת עליו חובה לצאת ולקרוב יהודי שני לאור התורה. "איך אני יכול להקדיש את מעט הזמן שיש לי בעבור יהודים אחרים, בשעה שעליי ללמוד בעצמי", הוא תוהה.

התשובה היא, שגם כשהוא-עצמו זקוק להשלים את החסר לו בלימוד התורה, אין הדבר פוטר אותו מן החובה להעניק ממה שיש לו ליהודי שני. למעשה, חובה זו מתבקשת גם על-פי גולה דתורה, אבל היא מודגשת במיוחד בתורת החסידות. גדולי החסידות חייבו להקרבה למען הזולת, גם כשהדבר בא על חשבון עצמו.

טובה ליהודי – טובתך

אדמו"ר האמצעי תבע מחסידיו ומתלמידיו לחזור בכל מקום דברי חסידות. אחד האברכים הצעירים, שהיה בעל כשרון דיבור והסברה יוצא מן הכלל, נכנס אליו פעם אחת וטען שכאשר הוא חוזר דברי חסידות לפני הקהל, הציבור מגיב במחמאות ובדברי שבח מרובים, שגורמים לו לחוש הרגשת ישות עצמית, ובכך נגרמת לו ירידה רוחנית. אמר לו הרבי: "שיהיה ממך בצל, אבל חסידות עליך לחזור".

"כ"ק אדמו"ר הרש"ב אמר (אגרות-קודש אדמו"ר הרי"צ כרך ד, עמ' תסה): "כשעושים טובה ליהודי בגשמיות, זה נקרא 'טובתו'. כשעושים טובה ליהודי ברוחניות, שתהיה בו חמימות גדולה יותר לענייני יהדות, זה נקרא 'טובתו האמיתית'. שכן טובה זו משלימה את האמת שלמענה ירדה הנשמה לעולם הזה. זוהי טובה נצחית, לדורי-דורות".

בהתוועדות חסידית פנה הרבי הרי"צ לחסיד נכבד, שעסק אז בכתיבת ספר חידושי תורה, ואמר לו (ספר השיחות תש"ב עמ' 86): "צריכים להקדיש כוחות ולמסור את הנפש שיהודי יתחיל להניח תפילין. לחבר חיבור — זה גם-כן עניין, אם-כי ספק אם זה חיבור או חיסור. אבל להשפיע על יהודי להניח תפילין — זה פועל קירוב של נשמה לאלוקות וחיבור של הקב"ה עם הנשמה".

פי אלף ממש

הרבי מליובאוויטש הרבה להביא בעניין זה את דברי אדמו"ר הזקן (בתחילת ספרו תורה-אור), על הפסוק "וצדקה תרומם גוי" (משלי יד, לד). הוא מסביר שם, שהצדקה מרוממת את האדם ועושה את מוחו וליבו זכים "אלף פעמים ככה". מדגיש הרבי, שהכוונה היא כפשוטה, שעל-ידי העשייה לטובת הזולת מצליח האדם בלימודו ובעבודתו הרוחנית פי אלף ממה שהיה מצליח קודם-לכן.

וכך כותב הרבי באחת מאיגרותיו (איגרות-קודש כרך ו, איגרת א'תקסד): "זהו אלף פעמים ולא בדרך גוזמא. היינו על-פי פשוט, מה שאפשר לקנות ולהצליח על-דרך הרגיל על-ידי עבודה של אלף שעות, הנה על-ידי העסק בצדקה אפשר לקנות זה במשך שעה אחת. וכשיעשה חשבון בהצלחה בזמן אשר בזה — הרי זה נפלא ונורא במאוד".

וליהודי נוסף כותב הרבי (שם כרך ה, איגרת א'רפא): "נבהלתי לקרוא בשולי מכתבו, שזה למעלה משנה שפסק מעסקנות... ותמה אני איך בזמן הזה ובמקום שנמצא בו, שכמה וכמה ילדי ישראל בסכנה של שמד רוחני חס-ושלום, היו-לא-תהיה, איך אפשר לעמוד מן הצד, ולא להתעסק בזה בכל תוקף ועוז... ובפרט שמובטחים אנו על-ידי רבינו הזקן... שעל-ידי העסק בצדקה הנה נעשים מוחו וליבו זכים אלף פעמים ככה. ומוכן אשר הספר תורה-אור אינו ספר של מליצות, ומשמעו כפשוטו אשר אז מצליח בלימוד אלף פעמים ככה. ועל-כן פשוט שאין זה הפסד בלימוד אלא אדרבה, משתכרים על-ידי עבודת הצלת נפשות זו, אשר לימודו בזמן מועט יהיה בסייעתא דשמיא ויצליח בתלמוד תורה אלף פעמים ככה".

אשתו והחל לסייע לה בניהול החנות. עד מהרה נסחף לתוך ענייני החנות והמכירות. העסק התרחב מאוד ור' עזריאל ורעייתו נהפכו לאנשים אמידים.

יום אחד נקרא ר' עזריאל לבית הגרף. "איני צריך להזכיר לך כמה אתה חייב

קודם צאתו לדרך ביקש לקבל את ברכת רבו, אולם כשבא לביתו הייתה הדלת נעולה. השעה דחקה, והוא נאלץ לצאת לשליחותו בלא ברכת הדרך.

ר' עזריאל הפליג באנייה, ובדרכה עגנה ליד אי. ר' עזריאל ירד לטייל מעט באי, עד המשך ההפלגה, ושקע במחשבות נוגות. הוא היה מרוכז כל-כך בהרהורי, עד שלא הבחין כי האנייה עזבה את האי והוא נשאר לבדו, עזוב וחסר-כול. חפציו ובהם צרור כספו של הגרף נשארו באנייה.

שעות רבות התהלך כסהרורי, עד שהכריעוהו העייפות והצער והוא נפל על הארץ. כשהתעורר חש יובש רב בפיו. בקושי קם על רגליו והחל לתור אחר מקור מים. ממרחק הבחין במעיין מפכה. בכל ליבו קיווה כי אין זה תעתוע דמיון. כשהתקרב, נוכח כי אכן מים חיים זורמים במקום. בכוחותיו האחרונים התכופף ארצה, בידך מעומק ליבו "שהכול נהיה בדברו" ולגם בשיקפה מהמים הזכים.

לאחר ששתה קמעה התחזק בגופו וגם ברוחו. "מן השמים סייעו לי למצוא מים, ומהשמים יעזרו לי לצאת מכאן", אמר. כעבור שעה הבחין באונייה אחרת, השטה לא-הרחק מהאי.

במאמצים רבים הצליח ללכוד את תשומת-לב המלחים, שהטו את האנייה ממסלולה ופנו אל האי להצילו.

ר' עזריאל הצטרף לחבורת עניים שנדדה מעיר לעיר ומארץ לארץ. שנים חלפו עד ששוב הגיע למזריטש. הוא לא ידע את נפשו מבושה. הוא חשש מתגובת הגרף שאת כספו איבד ברשלנות, והתבייש מפני אשתו ומכריז, כשיראהו בעליבותו וישמעו את סיפורו.

ואולם במהרה נודעו לו שתי עובדות. ראשית, כבר לפני שנה מת הגרף. שנית, אשתו כשלה בניהול חנותה והיא וילדיו שבו לחיי עוני. רק אז אזר ר' עזריאל אומץ ופנה לביתו.

למחרת בא אל רבו. המגיד קיבלו במאור-פנים, ור' עזריאל סיפר לו בשיברון-לב את כל קורותיו. ניחמו המגיד ואמר: "דע, כי במימי של אותו מעיין שגילית על אדמת האי התגלגלו ניצוצות קדושים של נשמות יהודיות חסרות תיקון. על-ידי ברכת 'שהכול נהיה בדברו', שבירכת עליהם בכוונה גדולה, דלית את כל אותם ניצוצות והחזרת אותם לשורשם. כדאיתו היו כל תלואותיך בשביל הצלת אותם ניצוצות קדושים".

לאחר שהות קלה, הוסיף המגיד ואמר: "אשר לך ולמשפחתך, אחדש את ההקצבה השבועית שהקצבתי לך בטרם פתחה אשתך את החנות..." מאותו יום חדלה אשת ר' עזריאל מלהטרידו בענייני פרנסה, בידעה כי "רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום".

לי, פתח הגרף ואמר, "ליתר דיוק, לאשתי". ר' עזריאל הנחן בראשו. "ובכן, אני זקוק לאיש נאמן, כדי להעביר עמו סכום כסף גדול מאוד לארץ רחוקה. עליך אוכל לסמוך, ובקשתני שתעשה את השליחות". ר' עזריאל ידע כי אין לפניו ברירה, וקיבל עליו את המשימה.

ומלאה הארץ שיעורי חסידות

ההסדר ברמת-גן, והרב אריה הנדלר, משיבת שעלבים, פרסמו מאמרים מעמיקים בחסידות בירחון 'מעיינותיך', היוצא-לאור על-ידי הארגון.

השילוב המיוחד

שילת סבור כי גורם-המשיכה העיקרי ללימוד חסידות הוא "ההיקף והמכלול" שמציעה תורת החסידות. "השבוע פגשתי תלמיד מבוגר באחת הישיבות, והוא אמר לי כי ליבו נמשך בעיקר לשילוב המיוחד שבחסידות – רגש ושכלתנות, שמחה ומרירות, תורה ותפילה, העמקה ועשייה".

ביום שלישי הקרוב, י"ט בכסלו, יום הסתלקות המגיד ממזריטש ויום גאולתו של רבי שניאור-זלמן מלאדי, יהיו ברחבי הארץ מאות התוועדות חסידיות. רבות מהן יערכו בין כותלי הישיבות. "העובדה שכל-כך הרבה ישיבות פנו אלינו וביקשו לשגר אליהן 'משפיעים', כדי להתוועד עם תלמידיהן, מעידה כי ההכרה בתרומתה המכרעת של החסידות לחיים היהודיים היום-יומיים, מקיפה כיום את כלל הציבור", אומר שילת.

התוועדות י"ט בכסלו לתלמידי הישיבות. ציטאון לאלוקות

בישיבות בתנאים מחתרתיים או חצי-מחתרתיים, כיום כל השיעורים שבמסגרת הארגון הם רשמיים וגלויים, בתיאום מלא עם ראשי הישיבה, ולעיתים אף על-פי הזמנתם. מדובר בעשרות שיעורים שבועיים ברחבי הארץ.

ראש-הישיבה מלמד

בראש רשימת הספרים שהארגון מפיץ נמצאים מאמרי אדמו"ר הזקן, במתכונת 'חסידות מביארת'. ראשי-הישיבה רבים ממליצים לתלמידיהם ללמוד מאמרים אלה. בישיבת הסדר בדרום הארץ מעביר ראש-הישיבה עצמו מוסר לתלמידיו שיעורים במאמרי אדמו"ר הרשב"ב (רבי שלום-דובער, החמישי בשושלת חב"ד). הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת

רכייהיסוד של החסידות, כמו שמחה, אהבת כל יהודי והשגחה פרטית, נהפכו זה-כבר לנחלת הכלל. כשנזכרים בתשובת המשיח לבעש"ט (על שאלתו "אימתי קאתי מר?") – "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה!" – אפשר לראות בכך מעין תהליך מתבקש וטבעי.

גם העיון המעמיק בתורת החסידות קנה לו שביתה בלב הציבור התורני לגווניו. רבים אינם מסתפקים בניצוצות מאור החסידות, כמו ניגונים, אמרות וסיפורים, אלא עוסקים בלימוד תורת החסידות בהעמקה. זה כבר מזכיר אמרה אחרת, של מייסד חסידות חב"ד, רבי שניאור-זלמן מלאדי, כי "תורת החסידות לא נועדה בעבור 'מפלגה' מסוימת, אלא בעבור כל עם-ישראל".

חסידות בישיבות

ביטוי לכך ניתן לראות בהצלחה המרשימה של 'תורת חב"ד לבני הישיבות', בניהולו של הרב משה שילת. משה (30), שהחל להפיץ ספרי חסידות בקרב תלמידי ישיבות כשהיה הוא-עצמו תלמיד ישיבה, ייסד את הארגון לפני כשלוש שנים. במוקד פעילותו – הפצת ספרי חסידות וחיבור בין תלמידים המעוניינים ללמוד חסידות לבין מגידי-שיעורים.

התעניינות יתרה בחסידות אפשר לזהות בקרב בני ישיבות ההסדר. שילת תולה זאת בכך ש"הישיבות האלה מאופיינות בצימאון גדול לאור אלוהי, ויש בהן כנות ופתיחות". הוא מספר, כי במסע ההתוועדות האחרון שערך בארץ הגאון החסיד הרב יואל כהן ('החור' של הרבי מליובאוויטש), הביע הלה התפעלות עמוקה מרצינותם של התלמידים האלה.

בעוד בעבר התקיימו רבים משיעורי החסידות

"גפן מבטחים"
 50% מהציבור בארץ בחר בקרן הפנסיה "מבטחים".
 תשואות גבוהות, אובדן כושר עבודה מלא ויציבות פיננסית.
 מהיום גם לך יש את הזכות להצטרף עם כל הזכויות!!!
ביטוח יחודי ארצי לבתי כנסת
 הצעה מיוחדת וזולה במיוחד לספרי תורה וקודש
 1800-39-33-39

טל-חנוכה
 מביאים את האור לבתי ישראל
 צעירי חב"ד ברחבי הארץ יביאו כהג חנוכה אור ושמחה לארצי חורים, גלמודים, קשישים, נפגעי טרור וחסרי ישע.
בידך לסייע!
 תרום נקודת אור (שלוחה 0)
 03-9607588
 בזכותך יעלה האור בבתי ישראל!

פִּינֵת הַהֲלָכָה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מים אחרונים

שאלה: למה נוטלים 'מים אחרונים' לפני ברכת המזון?

תשובה: תקנת חז"ל ליטול את הידיים פעם אחת בסיום הסעודה היא משני טעמים: (א) מצווה – לנקות את הידיים כדי להתקדש לברך את ה' (ב) חובה – מחשש לנגיפה ב'מלח סדומית' המסוכן לעיניים.

רבים אינם מקפידים ליטול מים אחרונים מכיוון שסכנת המלח נדירה ביותר, ואין חוששים לניקיון הידיים לברכה, מכיוון שאוכלים בסכ"ם. אבל הרגילים לרוחץ ידיהם אחרי הסעודה, עליהם לעשות זאת קודם ברכת המזון. למעשה, ובפרט על-פי הקבלה, נכון שכל אדם ייזהר במים אחרונים, ויש הפוסקים שגם נשים צריכות לנהוג כן.

כתבו הפוסקים שיש ליטול את שני פרקי היד התחתונים, הנוגעים במאכל. אולם למנהג גדולי האדמו"רים כמו ה'דברי חיים' מצאנו וה'מנחת אלעזר' ממונקאטש, ומנהג חב"ד, וכן רווח בין החסידים בכלל – נוטלים את קצה

האצבעות בלבד, משום שעל-פי הוזהר מים אלו הם החלק הניתן ל'סטרא-אחרא', כדי שלא תקטר, ונוטנים לה רק את הקצה הארוך. הזקוק לניקיון ידיו – רוחץ אצבעותיו היטב לפני נטילה זו, ואוכל מעט פת לאחר-מכן.

שופכים את המים מתוך כלי ולתוך כלי. מהטעם האמור, יש מקפידים שלא ליטול מים אחרונים מכוס של כסף, ובוודאי לא מכוס הקידוש. לקראת ברכת המזון נוהג להסיר את המים הנטולים מעל השולחן או לכסותם.

בשעת הנטילה משפילים את האצבעות כלפי מטה. אחר-כך מעבירים אותן, בעודן לחות, על השפתיים. רצוי לנגבן. אסור להפסיק בין מים אחרונים לברכת המזון ואפילו בדברי תורה. ואם הפסיק, ישוב ויטול ידיו קודם שמברך.

מקורות: חולין קה, יומא פב, ובפירש"י. זוהר ח"ב קנד, ב. שו"ע או"ח סי' קפא ונו"כ, שו"ע אדמו"ר הזקן, משיב, כף החיים, ילקוט יוסף, ומנהג-ישראל-תורה שם. הגש"פ שמחת הרגל להחיד"א, אוצר-חיים אות קו, ודרכי-חיים-ושלום סי' שג. ספר השיחות תשי"ב, לה"ק, עמ' פט. ספר המנהגים-חב"ד, עמ' 22. שמירת הגוף והנפש סי' נו, ושו"ע הקצר פרק עו, ושי"ב.

מעשירים את השבת עם "שולחן שבת"

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ללא תוספת דמי משלוח): "וודאיקה", 1-700-704120

